

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Négy újévi stanza

1.

*Jobbik felem már semmit nem akar.
Egy évnek vége, s semmi köszönet
nincs benne (persze nem nagyon zavar,
mert eddig is csak édeskeveset
törődtem azzal, hogy majd hogy szaval-
ják unatkozva el a versemet):
elég sokféle módon voltam ott,
magamra mégis kevés szó jutott...*

2.

*Értsd: arra, aki tényleg én lehetnék,
s nem arra, aki sokféle alakban
jelent meg ott, és aki ellehet még
egy darabig – pláne, ha úgy maradtam,
és kamatozik még a véres-émlék,
és az „Én nem ilyen lovat akartam”,
és a többi efféle közhelyek
(hogy egyszer én is álszerény legyek)...*

3.

*Elmondhatom, hogy jócskán visszaéltem
a helyzettel, s most iszom a levét:
a sok alakból egyiket sem értem,
hogy ez vagy amaz miről is beszélt –
s bár mindegyik azt mondta, ők csak értem
csinálják, azt már nem mondták, miért,
csak azt mondták, hogy „Őszinte vagyok!”,
pedig hát így már nem versbe valók...*

4.

*Ha naplót írnék (azt még érdekes!),
az bezzeg egész másvalami volna.
Azt mondják, hogy a napló érdekes!
Belevágni mindenféle dologba!
S nem érdekelne, hogy nem értem, és
meg fogok úgyis feledkezni róla –
tudnám, hogy ezzel nem vesztek sokat,
és inkább olvasgatnék – másokat...*

